

GALEB

5

LETNIK XXXI.
1984-1985

LETNIK XXXI. - 1984-85
JANUAR 1985
ŠTEVILKA 5

VSEBINA

Slovenski kulturni praznik: France Prešeren: Slovencem, ki pišejo v nemškem jeziku	136
Neža Maurer: Pustne šeme	113
Branka Jurca: Sneženi mož in otroci	113
Vojan T. Arhar: Maska	114
Kotiček za najmlajše: Vera Poljšak: Mali krojač	115
Meta Rainer: Maškarada	116
Vera Poljšak: Rebus, Mavrica, Skriti predmeti	117
Niko Grafenauer: Zvezdogledi	118
Vera Poljšak: Ribnik	119
Meta Rainer: Nesporazum	120
Črtomir Šinkovec: Junak	121
Zapojmo veselo: Poldi Leskovčeva, Karol Pahor: Snežec	122
Podobe iz preteklosti: Sandi Sitar: Rusjan je bil prvi	123
Natečaj za nove Galebove naslovnice	124
Helena Bizjak: Dnevnik letečega Nikolaja	126
Franci Lakovič: Basen	127
Meta Rainer: Peter in sladoled	128
Danilo Gorinšek: »Sir«	129
Zanimivosti: Vojan T. Arhar: Zvezde dragulji neba	129
Danilo Gorinšek: Pust	130
Helena Bizjak: Uganke	133
Sport: Mario Šušteršič: 50 let Planice	134
Danilo Gorinšek: Nogometna tekma	136
Valentin Polanšek: Dete se joče	136
Bralna značka: Draga Lupinc: Ciciba-nova bralna značka	137
Šolarji pišejo	137
Tone Pavček: Zdravilo za Čičibira	139
Urednikova beležnica	141
Za bistre glave	143
Za spretne roke: Vera Poljšak: Pustni okraski	3. stran platnic
ILUSTRACIJE za peto številko Galeba so naredili: Milko Bambič (str. 129); Marjeta Cvetko (str. 136, 139); Eva Fornazarič (str. 113, 115); Walter Grudina (str. 133); Diego Kolarič (str. 129); Božo Kos (str. 117, 122, 123); Borut Pečar (str. 128, 133); Jelka Reichman (str. 121); Bine Rogelj (str. 119, 128, 136); Magda Tavčar (str. 116, 118, 120, 3. str. pl.); Andrej Vodopivec (str. 115).	
PRILOGA	
Pust v Gorici — besedilo in slike: Boris Rebec. Skavtska organizacija — besedilo: Ivo Jevnikar, slike: Vinko Ozbič in skavtski arhiv.	
NASLOVNA STRAN	
Katja Sfiligoj, 4. r. OŠ »J. Abram« - PEVMA	

136. obletnica smrti Franceta Prešerna
8. februar: Slovenski kulturni praznik

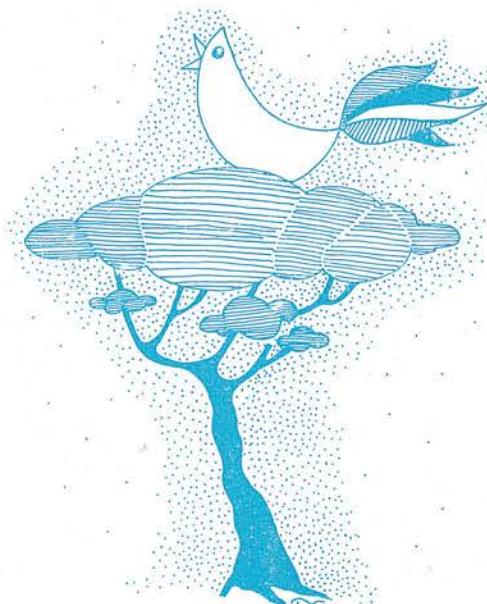
Slovencem, ki pesnijo v nemškem jeziku

Vi, ki vas kri slovenska je rodila,
ki materi odvzeti, vam omika
rosila ni iz njenega jezika,
ki vas kot mene Nemka je dojila,
verujte, nečem vas zato prekleti,
če hočete Germanki hvalo dati,
samo, da vam je več kot lastna mati,
to je, kar v meni plámen jeze neti.
Naj pravi materi pravic ne krati,
rejencu pa spodobi se, seveda,
da za spomin rednici kaj odrine.
Od žlahtne rude, ne navadne gline,
pa bodi, kar daruje prebogati,
ki na beraštvo le z zasmehom gleda.

France Prešeren

Neža Maurer
Ilustr. Eva Fornazarič

Pustne šeme

OREH IVJE SI NADEL JE —
ON BO DANES SIVI BOR;
HIŠA SE JE V MAHODELA —
ZDAJ JE VELIK, ČUDEN ŠTOR.
MESEC REP SI JE PRIVEZAL,
SEDEL VAŽNO V BOROV VRH
IN TAKO ZAKIKIRIKAL,
DA JE ZIMO STRESEL SRH.

Sneženi mož in otroci

Na robu pločnika je veselo stal sneženi mož.
ANGELCA je stopila iz hiše na pločnik. Mrzlo je bilo, še sapo ji je pobralo.

Mudilo se ji je v šolo, pozno je že bilo. Pogledala je po ozki ulici navzgor in navzdol in zagledala na robu pločnika sneženega moža. Poredno je gledal vanjo.

Le kdo ga je naredil — ona ga ni!

In že se je sklonila, zgneta kepo in jo vrgla sneženemu možu naravnost v klobuk. Kar odneslo mu ga je z glave.

Toda mudilo se ji je v šolo. Pograbila je torbo in stekla v šolo za vogalom na koncu ceste.

Ozrla se je za sneženim možem. Kako smešen je bil brez klobuka! Za Angelco je pritekel s torbico na rami FRANCI.

Teče, teče in zagleda sneženega moža. Sneženega moža brez klobuka! Le kdo ga je naredil — on ga ni!

Skloni se, zgnete kepo in pomeri sneženemu možu naravnost v nos. Tresk! Korenček se skotali z glave in se zgubi v snegu. Franci pogleda za sneženim možem brez klobuka in brez nosa — joj, kako je smešen!

Toda mudi se mu v šolo, zato steče naprej, da ne zamudi!

Za Francijem prižvižga po pločniku MATIJA in skorajda bi se zaletel v sneženega moža na pločniku. Glej ga, glej, sneženi mož, brez klobuka in brez nosa...

Le kdo ga je naredil — on ga ni!

In že se skloni, zgnete kepe, prvo, drugo, tretjo in jih s silo meče v sneženega moža in tako zbije sneženemu možu še metlo iz rok.

Matija spet zažvižga in odide dalje po pločniku, v šolo za oglom.

Za Matijo se pripodi ANDREJC.

Pozno je že, v šolo se mu mudi.

A zdaj zagleda pred seboj sneženega moža. Kdo ve, kdo ga je naredil. Pravi si — jaz ga nisem!

In že se skloni, gnete si kepe, celo vrsto si jih naredi in jih meče v sneženega moža in sneženi mož se drobi, drobi...

Andrejc steče v šolo za voglom, k sneženemu možu pa priletavajo vrabci in mu sedejo na pleča in na prsi.

Po ulici je pripeljal težak tovornjak, zavozil je na pločnik in povozil sneženega moža.

Vrabci so sprhutali in odleteli.

Ko je tovornjak odpeljal, so spet prileteli, a sneženega moža niso več našli. Sedali so na prelomljeno metlo in se je niso prav nič bali.

Tedaj pa so se iz gornjega konca ulice pripodili otroci. Zagledali so prelomljeno metlo in pisker v snegu in zaklicali:

»Naredimo sneženega moža!«

Vsi so bili takoj za to.

Delo je šlo hitro od rok.

Otroci so naredili sneženega moža.

Čvrsto in veselo je stal sredi pločnika.

Vojan Tihomir Arhar

Ilustr.: Eva Fornazarič

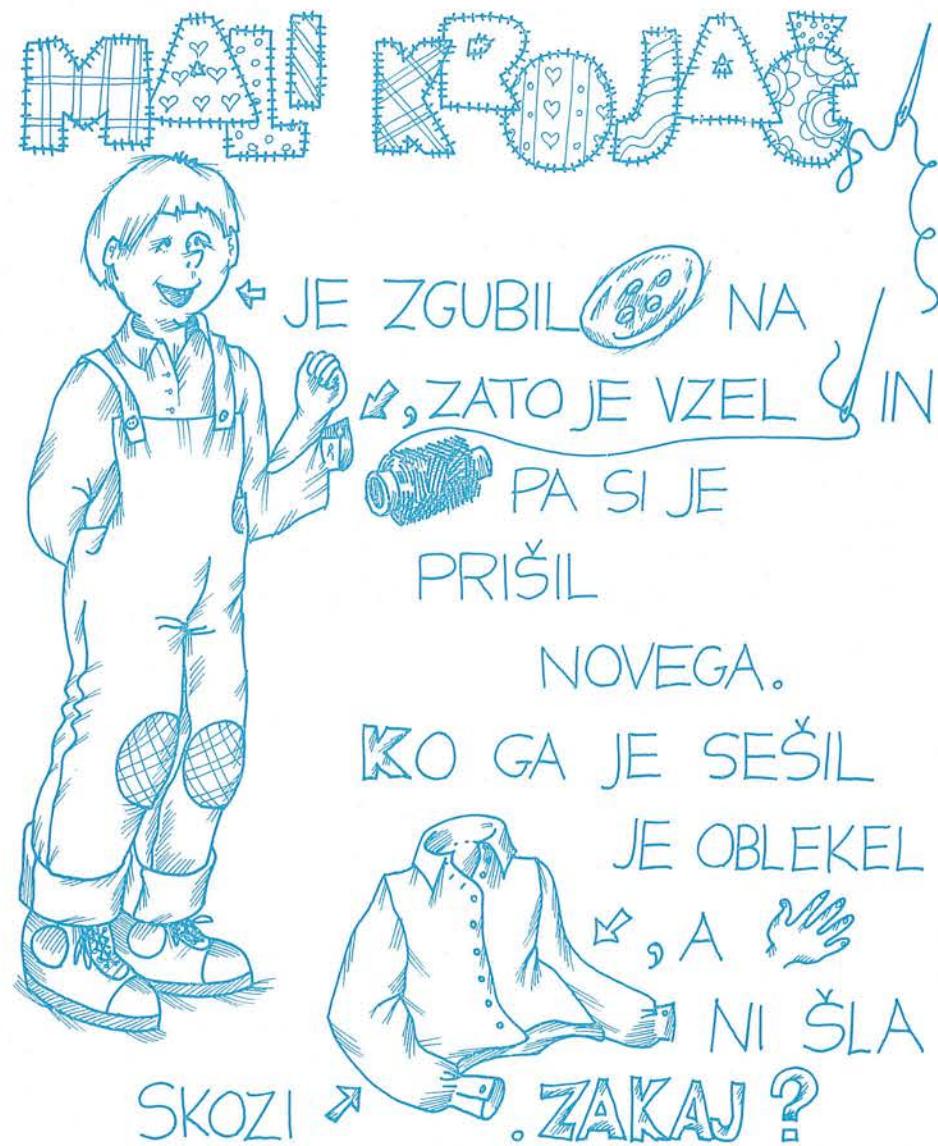
Maska

Kaj storim za Pusta jaz?
Dam si larfo čez obraz.
Čudežna je larfa ta:
me nihče ne prepozna.
A brez larfe, kakor prej,
spet sem šolarček Andrej!

Kotiček za
najmlajše

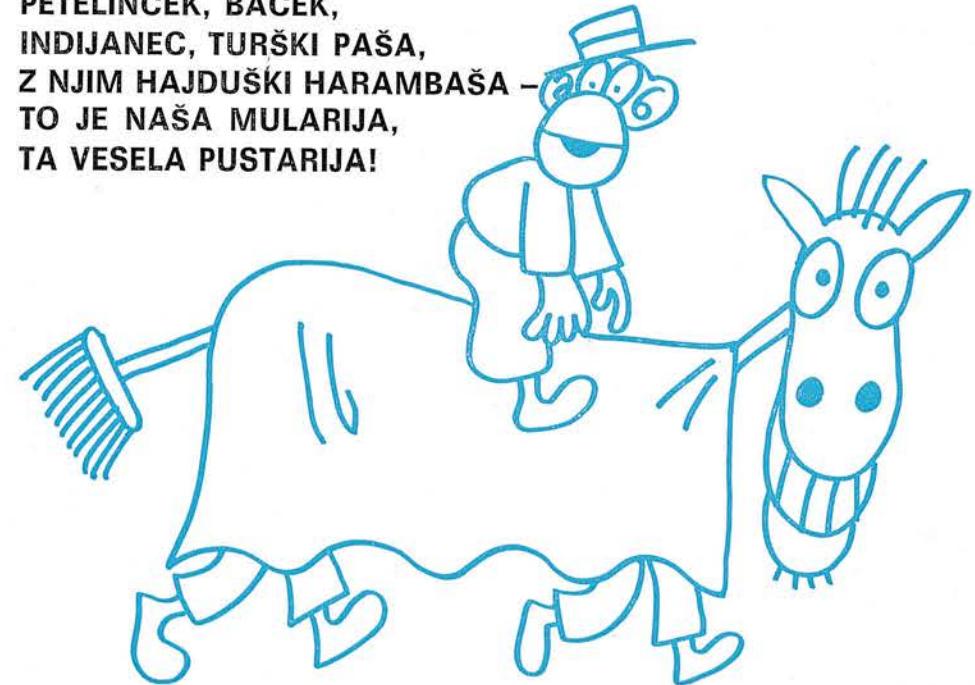
Vera Poljšak
Ilustr.: Magda Tavčar

Meta Rainer

Ilustr.: Božo Kos

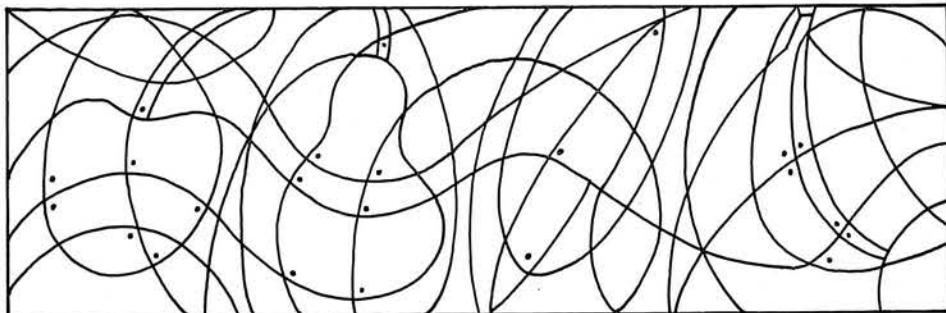
MUŠNICA RDEČA,
MOKE POLNA VREČA,
ŠKRATELJ Z DOLGO BRÁDO,
MAČEK S SAFALADO,
ČRNA AFRIČANKA,
ZVEZDICA ZASPANKA,
ŽENIN IN NEVESTA,
PEK IN SUHA PRESTA,
DIMNIKAR Z OMELOM,
ZMAJ Z OGNJENIM ŽRELOM,
ZVONČEK, DETELJICA,
VOLK IN LEPOTICA,
ROKOKOJSKA DAMA,
ZRAVEN STARA MAMA,
OPICA, PAJACEK,
PETELINČEK, BACEK,
INDIJANEC, TURŠKI PAŠA,
Z NJIM HAJDUŠKI HARAMBAŠA –
TO JE NAŠA MULARIJA,
TA VESELA PUSTARIJA!

Maška- rada

REBUS***Mavrica***

POBARVAJ MAVRICO IN DEŽNIK
Z ISTIM ZAPOREDJEM BARV.

SKRITI PREDMETI

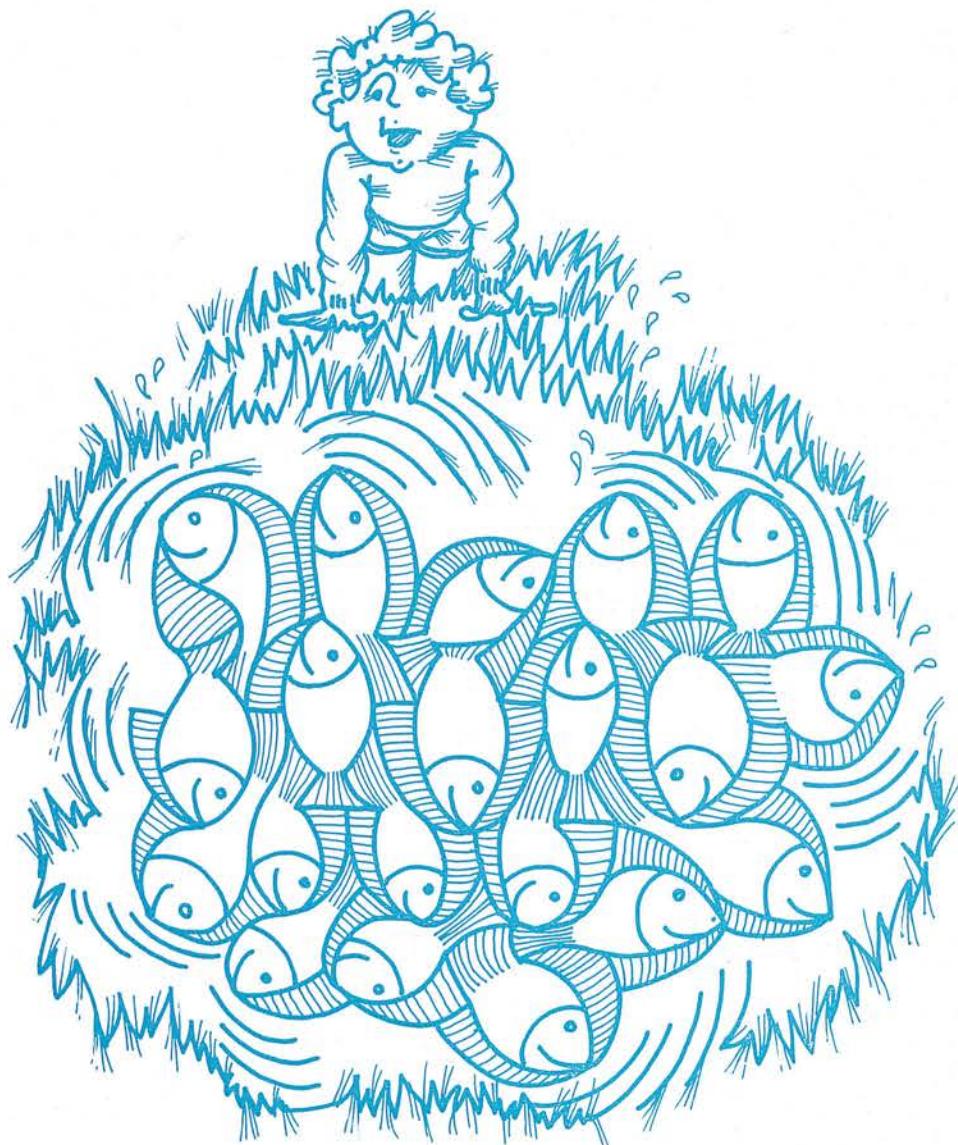
POČRNI POLJA S PIKO IN PREČRTAJ PREDMET, KI NE SPADA K SKUPINI

ZVEZDOGLEDI

Tri žirafe so staknile
svoje bistroumne glave.
V zvezde so se zamknile,
noč in dan strme v višave.
Prva si je posadila
dva ščipalnika na nos,
da bi skoznju razločila
Veliki in Mali voz.
Druga skozi daljnogled
vsak večer napeto bulji
v pisan in izbran spored
televizije na Luni.
Tretja se je zastrmela
v matematično uganko.
Silno rada bi preštela,
koliko je zvezd natanko.
Toda vse je brez uspeha,
trud neštetih ur zaman.
Noč se vse prehitro neha
in prezgodaj vstane dan.
Čudna ta astronomija,
še bolj čuden rezultat:
astronomsko se razvija
le žirafam dolgi vrat.

RIBNIK

KOLIKO RIB JE V RIBNIKU?

Nesporazum

Bratca so mi
obljubili,
pa so sestrico
kupili,
češ da so bili
že lani
pridni ſantki
razprodani.

Sploh se nismo
razumeli!
Kdo pa hoče
pridnega??

Takega bilí bi
vzeli,
ki pretepati
se zna
in ki fračo
in pištolo
s sabo nosi,
ko gre v šolo!

Zdaj pa sestrico
imam!
Kaj pa naj se
z njo igram?

JUNAK

Poglavar je imel lepo hčer. Ko je dorasla in postala godna za možitev, je naročil svojim služabnikom: »Pojdite in razglasite po deželi, da bom izbral hčerki tistega moža, ki z junashkim dejanjem dokaže, da je najpogumnejši človek v deželi.«

Prijavil se je tudi mlad lovec.

»No, dobro,« pravi poglavar. »Ako mi v mesecu dni prineseš sto tigrovih kož, bom verjet v twojo drznost in pogum.«

Mladi lovec ni rekел besede; urno odide proti gozdu na lov na tigre.

»Ne podajaj se, dragec, v smrtno nevarnost!« so ga svarili dobri ljudje. »V tistem gozdu živi na stotine tigrov s svojim strašnim kraljem. Pri-

priči te bodo raztrgali na drobne kosce.«

»Hej, prav tigrov iščem,« se vzveseli lovec in gre dalje. Kmalu se sreča s kraljem tigrov, ki se pogumnemu lovcu nemalo začudi:

»To ti je norec! Naj ga raztrgam in pojem?« je kralj vprašal druge tigre.

»Živega pojej!« so mu v en glas svetovali tigri. In — resk! — že se je lovec živ in zdrav znašel v temnem rovu, v tigrovem trebuhu. Bilo mu je prijetno toplo, skoraj vroče, zato bi rad karkoli počel. In ker je bil lovec, je izza pasa potegnil lovski nož in začel tigra zbadati v drobovje. To pa niso bile mačje solze,

zato je tiger začel rjoveti od hudih bolečin. Sčasoma je od tega šegeganja postal tako razdražen, da je začel daviti tigra za tigrom. Tigri pa so rjoveli :

»Usmiljenje, usmiljenje!«

**zapojmo
veselo**

Lovcu je od veselja igralo srce, ko je prisluškoval, kaj se dogaja zunaj. Vmes je štel: »En mrtev tiger, dva mrtva tigra, trije mrtvi tigri...« Ko je naštel sto mrtvih tigrov, je kralju tigrov zadrl nož naravnost v srce. Tiger se je mrtev zgrudil, lovec pa mu je razparal trebuh in kot prerojen skočil na svobodno. Spretnih rok je odrl sto enega tigra in se s kožami odpravil pred poglavarja. Le-ta si je ginjen nad najpogumnejšim človekom dežele, pogladil brado, potem pa oklical veliko slavje na čast ženini lepe poglavarjeve hčerke.

Besedilo: Poldi Leskovčeva
Glasba: Karol Pahor

SNEŽEC

Karol Pahor

Sandi Sitar

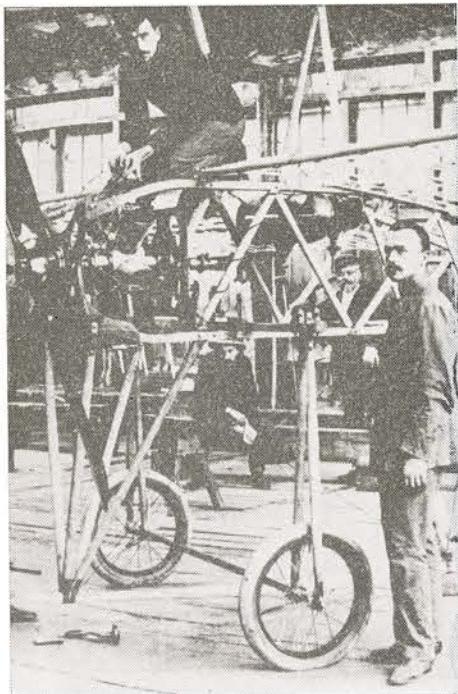
75 let začetkov slovenskega motornega letalstva

RUSJAN JE BIL PRVI (3)

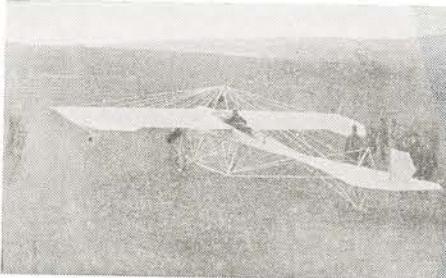
Sodelovanje bratov Rusjan s podjetnikom Mihajlom Merćepom iz Zagreba se je začelo z nakupom tedaj najmodernejšega, 36,7 kW (50 km) močnega letalskega motorja Gnome v Parizu. Ob obisku v francoskem glavnem mestu, ki je bilo tedaj tudi letalsko središče sveta, sta se Edvard in Merćep seznanila z najnovnejšimi dosežki pri gradnji in pilotiraju letal. Ta spoznanja sta vgradila v svoje letalo.

11. MERĆEP — RUSJANOVO LETALO. Ohranila se nam je fotografija iz Merćepove delavnice, nastala med gradnjo prvega Merćep-Rusjanovega letala. Jože se je postavil na desno ob še neprekrito ogrodje letala, Edvard pa je zlezel k že vgrajenemu motorju. Tako pove ta slika tudi vse o delitvi dela med bratoma: Edvard je bil zadolžen za motor in letenje, Jože pa je vodil dela pri gradnji in montaži letala. Pri Merćepu jima je pomagalo še nekaj mož, večih obrtniških del. Tako je nastalo lahko enokrilno letalo — zmanjšanje teže je šlo tudi na račun manjše trdnosti, to pa naj bi spet povečale žične povezave. Prav te so bile kasneje vzrok Edvardove nesreče.

12. MERĆEP — RUSJANOVO LETALO DOGRAJENO. Konec leta 1910 je Edvard izvedel okoli 20 izredno uspelih poletov s tem letalom, ki je pokazalo nenavadno dobre letalne lastnosti. Da bi se dvignilo v zrak, je potrebovalo le 28 metrov zaleta po tleh. To je bil takrat svetovni rekord, ki ga je poprej držal Bleriot z 32 metri potrebne-

ga zaleta. Merćep-Rusjanovo letalo je imelo tudi poseben način pilotiranja: krmilne komande niso bile speljane na pilotsko pallico, marveč kar na pilotovo telo, na Edvardove rame, tako da je ta letalo dobesedno »oblekel« in je nato letel z njim kot ptica, spreminjač smer in višino poleta s premiki celega telesa. Na javnem mitingu v Zagrebu je Edvard v desetminutnem poletu

šestkrat zakrožil nad letališčem in navdušil publiko, ki je morala zaradi poprejnjega deževja stati v blatu in vodi, za to pa je bila nagrajena z izrednim doživetjem dobrega letenja.

13. RUŠEVINE MERĆEP — RUSJANOVEGA LETALA. Po uspelem letenju v Zagrebu je Merćep načrtoval letalske prireditve na Edvardovi balkanski turneji. Prvo takšno prireditve sta pripravila v Beogradu. Tu je Edvard poletel nad zasneženo mesto v hudenem vetrju, čeprav so ju domačini svarili, da utegne biti takšno letenje hudo nevarno. Toda Merćep se je dogovarjal s srbsko vojsko za prodajo svojih letal, in če bi Edvard uspel leteti tudi v tako slabem vremenu, bi bila prodaja toliko uspešnejša. Edvard pa je bil pilot, ki ni poznal strahu, in tako niso svarila nič zaledla. Poletel je preko Save v bližini njenega izliva v Donavo, zaobrnil nad drugim bregom in se je začel vračati. Že je kazalo, da se bo vse srečno končalo, ko je nenaden sunek vetra potrgal žične vezi in odlomil letalu krilo. Z višine dvajsetih metrov je Edvard strmolglavlil na savski breg in obležal pod rušen-

vinami letala. Nekaj minut kasneje je bil mrtev.

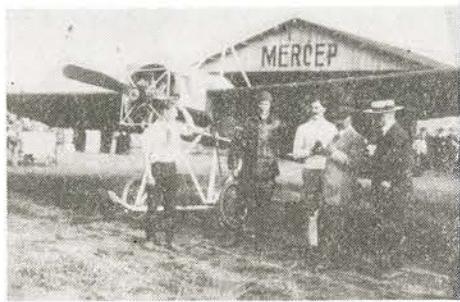
14. RUSJANOV GROB. Prvi slovenski in jugoslovanski motorni letalec je tako postal tudi prva žrtev letenja, prva v letu 1911 na svetu in 35. po vrsti, odkar so začeli letati z letali. V Beogradu so mu predili veličasten pogreb, zbirali so denar za pomoč njegovim staršem in za postavitev dveh spomenikov. Prva svetovna vojna, ki je izbruhnila tri leta kasneje, pa je pokopa-

la te načrte, in tako Edvard Rusjan v Beogradu še dandanes nima spomenika (postavili so mu ga v Novi Gorici), pač pa le skromen grob, na katerem pa skoraj nikoli ne manjka cvetja.

15. JOŽE NADALJUJE Z GRADNJO LETAL. Čeprav je Merćep z Edvardovo smrtnjo izgubil svojega glavnega sodelavca, je skušal nadaljevati začeto delo. Znova je povabil k sebi Jožeta Rusjana, ki je v naslednjih treh letih zgradil za zagrebškega delodajalca še šest ali sedem letal — eno od teh je na sliki, na kateri stoji Jože na sred-

v skupini petih ljudi, desno od njega je Merčep, levo pa pilot Novak.

S prenosom svoje dejavnosti iz Gorice v Zagreb in Beograd sta slovenska letalska pionirja odločilno pospešila razvoj letalstva tudi v jugoslovanskih razsežnostih. Edvar-

du ta pomen na splošno priznavajo, na Jožeta pa večinoma pozabljajo, oziroma so vsaj doslej pozabljali, novejše raziskave pa so razkrile tudi njegov pomen, tako da zgodovinarji vse pogosteje govore in pišejo kar o bratih Rusjanih.

Prva svetovna vojna, ki je neposredno sledila obdobju bratov Rusjanov, je povsem preusmerila nadaljnji razvoj letalstva. Letala, ki so bila prej praviloma izdelki obrtniških delavnic in majhnih privatnih tovarn, so postala industrijski izdelki, njihova velikost, hitrost in tudi cena je skokovito rasla in ta razvoj je privedel letalstvo na sedanjo stopnjo, ko letala povsem obvladujejo ozračje, njihovi rakerni vrstniki pa segajo že v vesoljski prostor.

(KONEC)

NATEČAJ ZA NOVE GALEBOVE NASLOVNICE

Uredništvo GALEBA razpisuje nagradni natečaj za nove naslovnice v letu 1985-86.

Izvirne risbe z vidnim napisom GALEB, v katerikoli tehniki in v pokončnem formatu 24 x 33 centimetrov, morajo obravnavati razne teme razdobja, v katerem izhaja GALEB.

Nagradnega natečaja se lahko udeležijo vsi učenci slovenskih osnovnih in srednjih šol na Tržaškem in Goriškem ter učenci, ki obiskujejo tečaje slovenščine v Beneški Sloveniji in Kanalski dolini.

Na hrbtno stran osnutka mora udeleženec natečaja napisati geslo, isto geslo mora potem napisati na ovojnico, v katero mora zlepiti listek z navedbo imena, priimka, razreda in šole, ki jo obiskuje.

Osnutke je treba poslati na naslov Uredništva GALEBA najkasneje do 31. marca 1985. Vse izdelke bo pregledala komisija in določila zmagovalce. Sklepi komisije so nepreklicni. Uredništvo ne bo vračalo osnutkov, zavrnilo pa bo tiste, ki ne odgovarjajo razpisu natečaja.

Zmagovalci prejmejo lepe knjižne nagrade. Njihova imena bodo objavljena v zadnji letošnji številki GALEBA.

Helena Bizjak

Ilustr.: Bine Rogelj

DNEVNIK LETEČEGA NIKOLAJA MOJE NOVO VOZILO: MAGNETOLET

Vsako popoldne, ko se vrnem iz šole, sedem k mizi in rišem načrte. Zdaj sem risal načrte za leteči avto. Še to moram opisati, da sem si tudi uredil sobico na verandi v svoj kotiček za znanstvene poskuse. Na vrata sem napisal s kredo:

LOBORATORIJ

Na drugem koncu verande pa sem uredil prostor za Plutona. Na vrata sem napisal:

PES PLUTON

Da bo vedel, kje stanuje. In da me ne bo večno motil pri mojih poskuših.

Torej, po mojem bi bilo bolje, če bi avti letali po zraku. Po mojem bi bilo manj nesreč. Pa tudi avto se ti na cesti kar na lepem ustavi in noče dalje. Jaz pa sem izumil tak leteči avto, ki se v zraku nikoli ne pokvari.

Proti večeru sem šel na ogled k našemu »hrošču«. Zmeril sem ga z jeklenim metrom in ugotovil, da bi na streho lahko pritrdir propeler. Tako bi nastal avto-helikopter. In je tudi nastal. Pa kako je šlo! Zvečer, ko so šli vsi spat, sem se pritihopal na dvorišče in naredil majhno luknjo v strehi avta. Nato sem pritrdir propeler. Potem je sijala Luna in jaz in Pluton sva letala nad strehami. Tako sva krasno letela cel teden.

Potem pa je zaropotalo. Oče je opazil luknjo v strehi avta. Čeprav je bila čisto majhna in sem jo zapefil z žvečilnim gumijem in čeprav

sem propeler skril v kleti! Našli so ga in ugotovili, kaj sem počel.

Au, potem nisem mogel tri dni ne sedeti ne risati načrtov!

No, kmalu sem se spomnil nove leteče naprave: dva magneta, ki ju bom poljubno približeval in oddaljeval. Dodal bom se sedež in krmilo, sem si rekel, to ne bo težko.

Tisti teden sem brusil, žagal, zabil žebanje. Oče in mama in Mihec so rekli, da jim tolčem po glavi in da bo vse skupaj ena figura. Jim že pokažem — figo! Nalašč jim nisem pokazal, kako izgleda moj magnetoret. Niti jim nisem povedal, kako prima sem magnetoret nad Ljubljano. In kakšne zanimive dogodivščine!

Predvčerajšnjim sem izpopolnil magnetno vozilo, ki ga imenujem magnetoret. Sklenil sem ga uporabiti v koristne namene: ugotoviti, kje v Ljubljani dihajo najslabši zrak. Najprej sem magnetoret nad staro Ljubljano. Nad njo je ležala siva dimnata zavesa. Seveda, vsak dimnik tu puha, kot bi kadil pipo. Dimnikarje bom poslal tja, sem si rekel, očistili bodo peči. Potem bom sporočil na občino, naj vendar kaj ukrenejo za bolj zdravo okolje! Pa naj popravijo že enkrat te stare bajte.

Ampak, kdo bi si mislil, da zrak nad Ljubljano ne zasmrajujejo samo avti in peči na olje! Ugotovil sem, da je tu še neki ptiček — iz vesolja! Včeraj sem magnetoret — bil je

ravno pust — in sem za seboj opazil letečo cigaro. Iz njenega rdečega zadka se je na debelo vil modrikast dim. Presneta cigara! Kar naprej je rinila za mano.

Spustil sem se nizko nad mesto. »Cigarar« pa za mano. Pod nami so korakale pustne šeme: kavbojci s pasjimi bombicami in dolgolasci, ki so se strašno drli. »Cigarar« se je naenkrat pognal kvišku in izginil.

»Glej, glej« je začel kazati name neki dolgolasec, »NLP - jevec« visi nad nami!

Vrgel je pasjo bombico, nakar sem tudi jaz izginil. Ustavl sem se nad dimnikom hotela Lev. Od tam je tako prijetno dišalo po krofih in drugih sladkarijah! Zamagnetil sem za svojim nosom in pristal na veliki peči. Še zdaj me zadnja plat malo peče. Kuharica pri mizi mi je kazala hrket. Nekaj je godrnjala, potem pa zaklela: »Zlodej jih vzemi!« V usta sem si basal malo preveč opečene krofe, ko se je obrnila k meni. Rekla je: »Ooooh-oh!« in omedlela. Natočil sem vode v lonec in ji ga pljusknil v obraz. A komaj je odprla oči, je že zavpila: »Vode! Pome je res pri-

šel zlodej! Na pomoč!« Zgrabil sem magnetoot let in zbežal. V predsobi sem se mimogrede pogledal v ogledalo: bil sem črn kot zamorec.

Zdaj sem ugotovil, da so moji magneti zanič. Ne splača se jih več popravljati.

Rekel sem si: če hočem na Luno (in to hočem), potem na delo! Izumiti je treba nekaj večjega, boljšega.

Ilustr.: Borut Pečar

BASEN

Lačna vrana sito pita,
da naje se ta do sita.
Potlej sita jadikuje:
»Vse boli me vedno huje,
blagor tebi, ki si zdrava
in ti v redu je prebava.«

2. SKAVTSKA ORGANIZACIJA — Denašnja slovenska zamejska skavtska organizacija, ki deluje v pokrajih Trst in Gorica, se je z leti razvila iz prve skupine, ki je nastala oktobra 1951 v Škednju. Zdaj šteje nad 700 članic in članov, ki ob vstopu vanjo obljudijo zvestobo Bogu in domovini, spoštovanje skavtskih zakonov in pomoč bližnjemu.

4. SKAVTSKA ORGANIZACIJA — Višek celotnega dela je poletno taborjenje v naravi: v Kanalski dolini ali kje v Sloveniji ali na Koroškem. Tam se vrstijo izleti, športni dnevi, velike igre, taborne šole — nekak pouk skavtskih spremnosti in načel v naravi.

6. SKAVTSKA ORGANIZACIJA — Posebno priljubljeni so taborni ognji s »skeči« ali šaljivimi prizorčki, petjem, duhovno mislico. Na taboru je namreč tudi možnost za poglobitev vere, ki je ena izmed načel skavtizma.

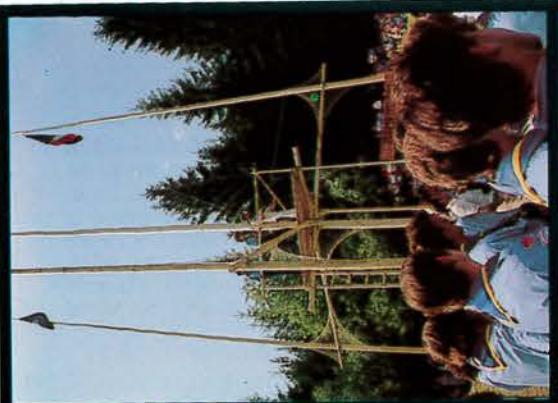
8. SKAVTSKA ORGANIZACIJA — Skavti in skavtinje so v naši skupnosti priljubljeni. To sta tudi pokazali prireditev ob 30-letnici v Kulturnem domu v Trstu (na sliki je skavtski zbor) 31. oktobra 1982, kot prireditev ob 20-letnici goriškega skavtizma v Katoliškem domu v Gorici 19. februarja 1984.

1. SKAVTSKA ORGANIZACIJA — Pod 23 metrov visokim jamborom se je julija 1984 zbral v Globasnici na Koroškem skoraj 400 skavtov in skavtinj iz Tržaške, Goriške in Koroške. Ob 25-letnici skavtizma na Koroškem so priredili tretji slovenski zamejski skavtski jamboree (izgov.: džembori), ali veliki skupni tabor.

3. SKAVTSKA ORGANIZACIJA — Skavtsko življenje poteka v treh starostnih vejah. Najmlajši so volčiči in veverice. Srednja starostna stopnja so izvidniki in vodnici. Starejši so roverji in potopnice. V manjših skupinah pod vodstvom mladih voditeljev se tedensko zbirajo na sestankih.

5. SKAVTSKA ORGANIZACIJA — Veliko je možnosti za ročne spremnosti, pionirske zgradbe, urjenje telesa in duha, nova prijateljstva in veselje.

7. SKAVTSKA ORGANIZACIJA — Ljubzen do lastnega jezika in naroda pa prihaja do izraza na številnih področjih. Članice in člani skavtske organizacije so aktivni tudi v številnih prosvetnih, športnih, pevskih in drugih skupinah. Radi prirejajo tudi kak nastop za javnost. V Gorici izdaja mesečnik »Plavnik«, v Trstu pa »Jambor«.

2. PUST V GORICI — Ogromna vikingška ladja »Vika« iz Gabrij, ki je v pustnem sprevodu leta 1984 dobila prvo nagrado.

4. PUST V GORICI — Mestna četrt Placuta se je predstavila z ogromnim »Signor Bonaventura«, ki drži v svoji desnici »samo« milijardo lir.

6. PUST V GORICI — Na ulici se je prikazal tudi Ali Baba. Spremljalo ga je štirideset tatov, kot nam to pripoveduje znana orientalska pripovedka.

8. PUST V GORICI — Pri Sv. Roku se je sprevod zaključil in je sledilo nagrjevanje. Tu je »Vika« kulturnega društva »Skala« iz Gabrij dobila prvo nagrado.

1. PUST V GORICI — Tudi v Gorici, kot v mnogih drugih krajih, se v pustnem času vršijo pustni sprevodi. Na sliki: dva od številnega spremstva Vikingov, ki sta spremljala voz iz Gabrij.

3. PUST V GORICI — V nobenem pustnem sprevodu ne manjkajo televizijski zvezdniki, kot je ta Mike Bongiorno iz mestnega predela Sv. Ane.

5. PUST V GORICI — Veseli Števerjanci so nastopili z dvema vozovoma, na katerih so pridno pekli ražnice in čevapčice ter jih seveda tudi jedli in zabilivali z dobrim briškim vinom.

7. PUST V GORICI — Pisana družina pustnih šem je spremljala vozove, se vrinjala mednje in razveseljevala gledalce.

Peter in sladoled

PETRU SKLEDA
SLADOLEDA
JE NAD VSE
DOBROTE VŠEČ,
KO POLETI
SONCE SVETI
IN GA GREJE
KAKOR PEČ.
ALI ZIMA
NE ZANIMA
IN NE MIKA
PETRA NIČ;
MRAZA SE BOJI
IN VETRA,
PA ČEPRAV JE
ZDRAV KO PTIČ!

PRI ŽAREČI
TAMKAJ PEČI
ZADREMUCKA
IN ZASPI...
V SANJAH GLEDA
SLADOLEDA
CELE POLNE
SKLEDE TRI!
JOJME, ZIMA
PA ODKIMA
IN ODNESE
SLADOLED!
ZDAJ KOT SVEČA,
O, NESREČA! —
TAM NA STREHO
JE PRIPET!

Danilo Gorinšek

Ilustr.: Milko Bambič

»SIR«

Kdor čez les je in ponoči
v črno se nebo ozira,
se začudi, ko zagleda,
da visi na njem — hleb sira.

Pa so našli se junaki,
ki tega niso verjeli,
zlezli urno so v rakete
in do néba poleteli.

Ko so z néba se vrnili,
rekli so: »To hleb ni sira,
to samo se z néba včasih
žolta — luna k nam ozira!«

Vojan Tihamir Arhar

ZVEZDE - DRAGULJI NEBA

Prekrasnega nočnega neba se človek nikoli ne nagleda. In vendar vidimo s prostim očesom na vsem nebu, severnem in južnem, skupno komaj okoli 6.000 zvezd. Z modernimi astronomskimi pripravami jih lahko opazujemo mnogo, mnogo več. Koliko pa je vseh zvezd v neskončnem vsemirju, ne venihče.

Zaradi lažje orientacije so zvezdogledi razporedili zvezde v 88 skupin — ozvezdij. Vsako ozvezdje je stalna skupina zvezd. Le-te so namreč navidezno nepremične, kar je posledica njihove ogromne oddaljenosti od Zemlje. Dejansko pa se zvezde zelo hitro premikajo po svojih tirth; potovalna hitrost zvezd znaša nekaj deset do nekaj sto kilometrov na sekundo.

Zvezdogledi pa niso razporedili zvezd samo po ozvezdijih, marveč tudi glede na njihovo navidezno velikost (magnitudo). Najsvetlejše so zvezde 1. razreda; tiste, ki jih komaj še opazimo s prostim očesom, so zvezde 6. razreda. Za zvezde sedmega, osmega, devetega in nadaljnjih razredov pa je potrebna pomoč vse močnejših daljnogledov.

Samo najsvetlejše zvezde imajo tudi imena. V glavnem imajo ta imena arabsko poreklo. V sodobni astronomiji označujemo zvezde znotraj posameznega ozvezdja s črkami grške abecede, če zmanjka teh pa z latinskimi črkami in številkami. Najsvetlejša zvezda v nekem ozvezdju je vedno označena z grško črko alfa. V modernih zvezdnih katalogih pa so zvezde označene samo s številkami.

Že z golim očesom opazimo, da imajo

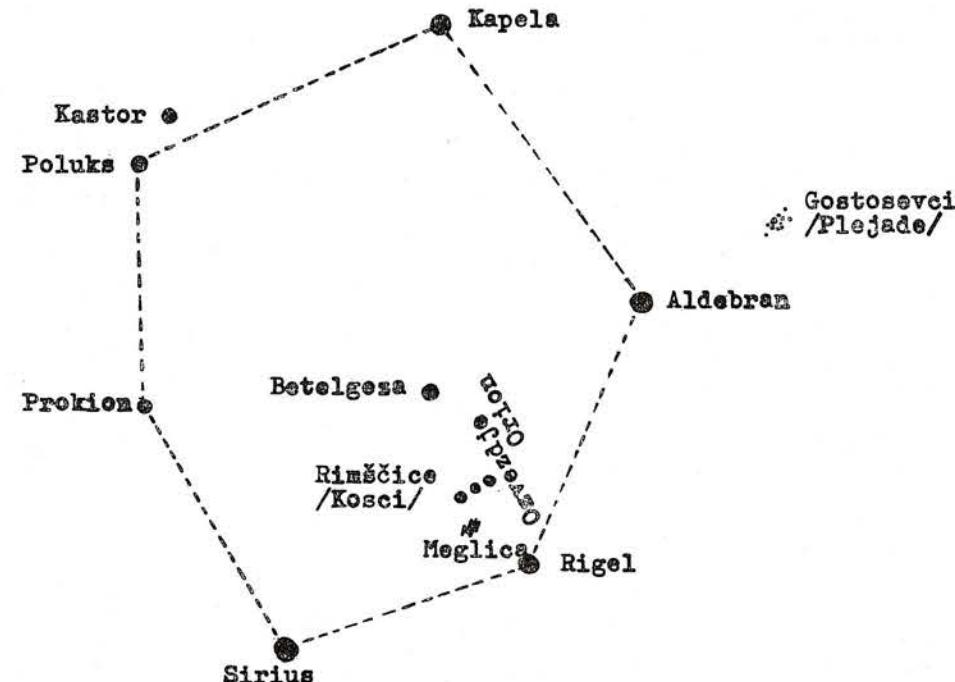
zvezde različno barvo: od modrikaste do modrikasto bele, bele, belo rumene, rumene in oranžne do rdeče. Barva zvezd je odvisna od njihove površinske temperature; le-ta znaža pri najbolj vročih okoli 25.000 stopinj Celzija, pri najmanj vročih pa okoli 3.500 stopinj. V notranjosti zvezd pa vladajo pošastno visoke temperature: od nekaj milijonov do morda celo nekaj milijard stopinj Celzija. Zvezde so torej silno oddaljena sonca, oziroma orjaške razbeljene krogle, ki iz svoje notranjosti črpajo neznansko velike količine energije in jo sevajo v prostor. So torej nebesna telesa z lastno svetljobo.

Učenjaki dolgo niso mogli razvozlati uganke, odkod zvezdam njihova lastna topota. To vprašanje je pojasnila šele nuklearna fizika. Glavni vir energije večine zvezd, torej tudi našega Sonca, so jedrske reakcije, pri katerih se vodik spreminja v helij. To se dogaja v njihovi notranjosti pri pošastno visoki temperaturi. To energijo oddajajo potem zvezde v obliki topotnih in svetlobnih žarkov.

Zvezde pa se ne ločijo med seboj le po svojem navideznem siju in barvi, marveč tudi po svoji dejanski razsežnosti: od pritlikavk do zvezd glavne veje, orjakinj (gigantov) in nadorjakinj (supergigantov). Naše Sonce je glede na svojo velikost povsem navadna zvezda. Pripada zvezdam glavne veje; ni torej ne orjak ne pritlikavec. Zvezda nadorjakinja Antares je po razsežnosti 110 milijonkrat večja od Sonca, pritlikava Van Manenova zvezda pa komaj malce večja od Zemlje.

Tako kot med ljudmi so tudi med zvezda-

NAJLEPŠI PREDEL ZIMSKEGA NOČNEGA NEBA

Najlepši šesterokotnik južne strani zimskega neba sestavlja: najsvetlejša zvezda neba beli Sirius, rumeni nadorjak Rigel, oranžni Aldebaran, rumeni orjak Kapela, rumeni Prokion in oranžni Poluks. V ozvezdju Orion zagledamo rdečo nadorjakinjo Betelgezo, med njo in Rigmom pa drugo ob drugi tri zvezdice imenovane Rimščice ali Kosci. Desno od Kapele in Aldebrana so Gostosevci (Plejade).

mi posebneži. Takšne so spremenljive zvezde ali spremenljivke. To so lahko dvojne zvezde, ki med kroženjem okrog skupnega težišča občasno druga drugo zakrivata, kar povzroča spremenjanje skupne svetilnosti sestava. Poleg teh navideznih spremenljivk poznamo tudi prave spremenljivke, to je zvezde, katerih svetilnost bolj ali manj hitro niha zaradi spremenljivega nastajanja energije v njih, kar ima za posledico krčenje ali širjenje zvezde. Zato se spremenjata tudi njena temperatura in količina izsevne energije. Poleg dvojic poznamo tudi združbe treh, štirih in več zvezd, ki se vse gibljejo okoli istega težišča. Včasih pa na nebu nenadoma zasveti zvezda, ki je doslej nismo poznali. Takim zvezdam pravimo nove

ali supernove. Izsev nov se nenadoma poveča tudi za več kot 10.000 krat. Če pa postane zvezda naenkrat kar stotisočkrat ali še bolj svetla, je to supernova. Takšna je bila supernova, ki so jo celo ob tem dnevu opazovali Kitajci leta 1054. Poleg teh nenavadnih zvezd se moramo pomudit še pri dveh, ki sta za človeštvo pomenili več kot druge. Prva je Sirij v ozvezdju Malega psa, najsvetlejša zvezda na vsem nebu, imenita zato, ker je Starim Egipčanom oznanjala skorajšnje poplave mogočnega Nila, ki so zagotavljale rodovitnost dežele. Druga pa je Severica v ozvezdju Malega voza. Ta zvezda se za prostoto oko nikoli ne odmakne od pravega nebesnega severnega tečaja. Zato je bila tisočletja dobrodošla

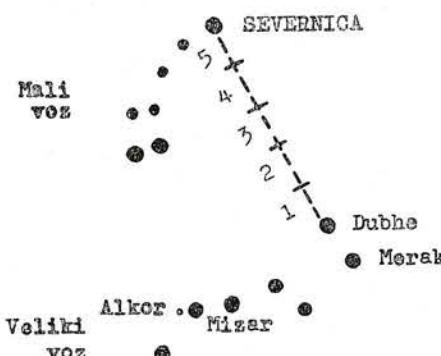
vodnica mornarjem in samotnim popotnikom.

Zvezde se družijo v zvezdne kopice, v katerih je po nekaj desetin ali stotin zvezd, in v zvezdne gruče, v katerih je na stotisoč ali celo na milijone zvezd. Še večje zvezdne združbe pa so galaksije, ki sestojte iz 100 milijonov do 1 bilijona zvezd, mnogih kroglastih kopic in gruč ter velikanske množine oblakov medzvezdnega prahu in plina. Ena izmed takšnih galaksij, ki ima spiralno obliko, je tudi galaksija, katere spiralne rokave, Rimsko cesto, vidimo z Zemlje. Domnevajo, da je v naši galaksiji okoli 1.000 milijard zvezd. Večina zvezd v njej je razporejena v obliki diska. V jedru galaksije so stare, dlje od jedra pa mlade zvezde. Poleg spiralnih galaksij poznamo tudi kroglaste in eliptične galaksije ter galaksije nepravilnih oblik.

Kakor se združujejo zvezde, se združujejo tudi galaksije v večje skupine — jate. Naša galaksija, galaksija M_{31} in M_{33} ter še več kot 20 galaksij pripadajo Krajevni jati. Leta je po številu galaksij revna in zavzema v primerjavi z drugimi, mnogo večjimi jatami galaksij, le neznaten del vesolja. Velike jate galaksij združujejo tudi do 10.000 galaksij. Astronomi domnevajo, da je v vesmirju najmanj 100 milijard galaksij; o tem, koliko je potemtakem zvezd, pa raje sploh ne razmišljajmo.

Razdalje med zvezdami in še bolj med galaksijami in jatami so tako ogromne, da jih ne moremo meriti niti z milijardami kilometrov. Zato uporabljamo kot enoto svetlobno leto. To je dolžinska enota, enaka poti, ki jo preleti svetloba v enem letu. Ker se giblje svetloba z brzinou 300.000 km na sekundo, znaša ta razdalja v enem letu 9.500.000.000.000 kilometrov (9,5 bilijona km). Na podlagi takšne meritve je Mesec od Zemlje oddaljen 1,3 sekunde, Sonce 8 minut in 18 sekund, najbližja zvezda Proxima Centauri 4,3 svetlobna leta, zvezda Severnica 800 svetlobnih let, zvezdna meglica v ozvezdu Orion 1.500 svetlobnih let, velika meglica v Andromedi 1.900.000 svetlobnih let ter najbližja jata galaksij 30 mi-

KAKO NAJDEMOS ZVEZDO SEVERNICO

Najprej poiščemo ozvezdje Veliki voz. Nato razdaljo med zadnjima dvema »kolesoma« Velikega voza, to je med zvezdama Merak in Dubhe petkrat podaljšamo. Zvezdica na koncu ojesa Malega voza je Severnica. Natančneje si oglejte tudi zvezdo Mizar v Velikem vozru; če zagledate tik ob njej majeno zvezdico Alkor, imate zares oster vid.

lijonov svetlobnih let. S pomočjo najmodernejših astronomskih instrumentov so registrirali tudi jato galaksij, ki je od nas oddaljena 4 milijarde svetlobnih let!

Nauk o nebesnih telesih je astronomija; to je veda, ki je v sodelovanju z drugimi naravnoslovnimi in tehniškimi znanostmi odprla človeku pot v vesolje. Temeljni pripomoček za proučevanje nebesnih teles je daljnogled. Ločimo dve vrsti astronomskih daljnogledov oziroma teleskopov. Refraktorji imajo za objektiv lečo, reflektorji pa konkavno zrcalo. Astrografi služijo za fotografiranje nebesnih teles. Veliki daljnogledi nam omogočajo, da prodiramo vse globlje v vesolje. Refraktor obsevatorija Yerkes v ZDA ima premer objektiva 1 meter. Največji zrcalni teleskop s premerom zrcala 6,1 m pa je na Kavkazu v Sovjetski zvezzi. Poleg tega uporabljamo še spektrografe in radioteleskope, časovno točnost merjenj pa zagotavljajo atomske ure. Najnovejši pripomočki za proučevanje nebesnih teles so umetni sateliti, radar in laser.

Danilo Gorinšek

Ilustr.: Borut Pečar

PUST

Pust mi prav zares to zgodbo
zadnjič je razkril,
toda mislim, da iz mene
je le — norce bril!

Torej: sredi zime videl
kje — kresnice Pust,
vsaka je bila ogromna
kakor kakšen hrust...

In bilo je na milijone
hrustov teh — kresnic,
plamen vroč iz njih je švigal
kakor iz pečic...

Plamen vroči je zasikal
brž čez hrib, ravan,
sneg in led in mraz zbežali
pa so daleč stran...

Pust mi torek tole zgodbo
zadnjič je razkril,
toda mislim, da iz mene
je le — norce bril!

Helena Bizjak

Ilustr.: Walter Grudina

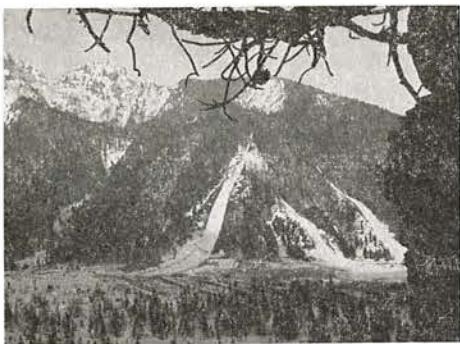
PLOŠČAT IMA OBRAZ,
IGLA PO NJEM PLEŠE,
POJE NA GLAS.

Mario Šušteršič

50 LET PLANICE

Planica s skakalnicami

Olimpijsko leto 1984 je šlo v zgodovino športa kot leto sarajevskih zimskih iger, ki jih je prvič priredila Jugoslavija. Sarajevske zimske igre so nadvse uspele prav v deželi minaretov, saj niso samo Bosanci, ampak vsi jugoslovanski narodi dokazali svetu, da so bili vredni zaupanja. Najboljši dokaz za uspeh je bilo rekordno število udeležencev in številne pohvale.

Leto 1984, ki je za nami, je bilo športno pomembno tudi zato, ker so skakalnice v Planici slavile visok jubilej, 50-letnico svojega obstoja, za katerega smo lahko ponosni vsi Slovenci. 4. februarja lani je minilo petdeset let od prve mednarodne skakalne prireditve v Planici. Zaključek proslav 50-letnice Planice bo sredi marca, ob priliku 8. svetovnega prvenstva v smučarskih poletih. Planica, prelepa dolina pod Poncami, ki jo je opeval znameniti gornik dr. Julius Kuhy in ji tako postavil trajen spomenik, bo

torej ponovno prizorišče mednarodne športne prireditve v poletih, na kateri se bodo pomerili najboljši skakalci z vsega sveta.

Planica pomeni za nas Slovence mnogo. Njeno ime je šlo v svet kot pojem junaštva mladih skakalcev na njenih skakalnicah, ki si jih je zamislil inženir Stanko Bloudek. Planica je že leta 1934 postala mednarodni pojem skakalnega športa in ta sloves obdržala do danes, kljub nekaterim temnim obdobjem, kadar so njeni slavi nasprotovali mnogi tuji delegati v mednarodni zvezi skakalnega športa.

Treba se je spomniti samo tiste sončne nedelje 25. marca 1934, ko je bila v teku mednarodna prireditve v smučarskih skokih. Prisotnih je bilo 14 skakalcev: devet Norvežanov, trije Avstrijci in dva Jugoslovana. Ko je mladi Bohinjec Albin Novšak skočil 66 metrov daleč in postavil nov jugoslovanski rekord, so gledalci pod skakalnico vzkipeli. Nepopisno pa je bilo veselje, ko je Norvežan Birger Ruud pristal na 92 metrih in postavil svetovni rekord. Prvi je preko 100 metrov skočil leta 1936 Avstrijec Sepp Bradl. Odmerili so mu 101 meter, kar je pomenilo nov svetovni rekord.

Koliko junaških skakalcev se je zvrstilo v vseh petdesetih letih na planiških skakalnicah. Padali so rekordi, domači in svetovni, ki so bogatili zgodovino Planice, a nemogoče je v nekaj vrsticah povedati vse. Omenimo naj nekatere najbolj slavne slovenske junake Planice: Karla Klančnika, Albine Novšaka, Boga Šramla, Janeza Polda,

Eno od prvih mednarodnih tekmovanj v Planici leta 1934.

Natečaj

Organizacijski komite Planice je ob 50-letnici Planice in 8. svetovnem prvenstvu v smučarskih poletih razpisal literarni in risarski natečaj, namenjen osnovnošolcem in dijakom nižjih srednjih šol, ki lahko do 15. februarja 1985 sodelujejo v njem s spisi in risbami na temo »Planica v preteklosti in danes«.

Rudija Finžgarja, Bineta Roglja, Marjana Pečarja, Ludvika Zajca, Bogdana Norčiča, Primoga Ulage in številne druge, ki iz leta v leto prevzemajo mesto planiških junakov in s svojimi podvigi večajo slavo Planice v svetu.

Proslave 50-letnice Planice se bodo zaključile z 8. svetovnim prvenstvom v smučarskih poletih, pri katerih bomo prav gotovo deležni novega svetovnega rekorda, poleta preko 200 metrov. Za tak podvig drznih junakov je v Planici vse pripravljeno. Brata inženirja Gorišek sta pripravila in preuredila letalnico tako, da bo mogoče prvič na svetu z varnim skokom preseči mejo 200 metrov.

Planica nas torej čaka in lahko od nje pričakujemo, da bo njeni imen ob 50-letnem jubileju z novim rekordom spet zaslovela v svetu.

Prispevke morate nasloviti na Organizacijski komite Planica, 61000 Ljubljana, Poljanska cesta 6 s pripisom »Mladinski natečaj«.

Organizacijski komite bo nagradil 160 spisov in 160 likovnih del. Nagradil bo tudi po 10 razredov in 10 šolskih kolektivov.

Prva nagrada: 20 parov smuči tovarne ELAN.

Druga nagrada: 100 hranilnih knjižic po 1000 dinarjev Ljubljanske banke.

Tretja nagrada: 100 majic in smučarskih čepic tovarn Rašica in Pleterina.

Cetrta nagrada: 100 knjig »Zastave in grbi sveta« založbe Globus.

10 razrednih nagrad: avtobusni prevoz za razredni izlet v Planico 15. marca 1985 na 8. svetovno prvenstvo v smučarskih poletih.

10 kolektivnih nagrad: kompleti leposlovnih knjig za šolsko knjižnico šolam, ki se bodo najbolj množično udeležile natečaja.

200 udeležencev natečaja, ki jih določi žreb, bo dobilo spominsko planiško značko o 8. svetovnem prvenstvu v smučarskih poletih.

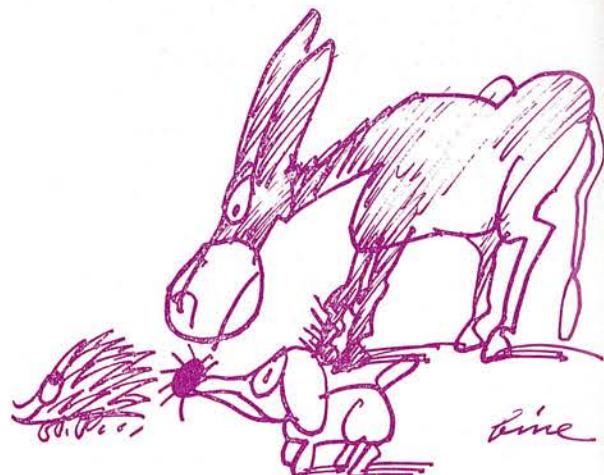
NOGOMETNA TEKMA

Osel se na loki pase,
pes se k njemu pripodi,
v travi jež se v klobčič zvije —
psa in osla se boji.

Osel klobčič ta zagleda:
»Glej jo, žogo!« kužku dé,
»hočeš nogometno tekmo,
lahko zmagaš, kaj se vé?«

Brcala sta klobčič — »žogo«,
to je joj in oj in av —
osel od bodic je ranjen,
pes je v smrček ves krvav ...

Kraj je nogometne tekme,
zmagovalec ni oslič
niti pes. Lahko se reče —
zmagal jež je: ena — nič!

Valentin Polanšek

Ilustr.: Marjeta Cvetko

Dete se joče

Dete se joče,
očka skribi:
Ali mogoče
kaj ga boli?

Dete se joče,
kaj pa želi,
spati še noče —
mamice ni!

Dete se joče,
nekaj jeclja,

ima ličece vroče,
urno caplja.

Dete se joče,
solz ni v očeh,
hoče li noče —
spet je že smeh!

Dete se joče,
nič ne želi,
z mamico oče
srečo deli!

Draga Lupinc

Cicibanova bralna značka

Dragi najmlajši bralni značkarji, sedaj ste na vrsti vi, da zveste, kdaj in kako se je pričelo tekmovanje za Cicibanovo bralno značko in čigava je bila ta zamisel.

Že lansko leto sem vam povedala, kdaj so sploh začela tekmovanja za bralno značko. No, za vse one, ki tega ne vedo, naj ponovim, da je bila prva bralna značka podljena že pred petindvajsetimi leti, in sicer v Prevaljah na Koroškem. Takrat je pisatelj France Bevk podelil prevaljskim učencem Prežihovo značko.

Tej prvi znački so sledile druge, poimenovane po raznih slovenskih pisateljih. Od leta 1966 dalje pa imamo za otroke v prvem in drugem razredu osnovne šole še Cicibanovo značko, ki velja za vse šole takoj v Sloveniji kot v zamejstvu. Za učence prvih razredov je srebrna, za one iz drugih pa zlata. Na njej je Župančičev Ciciban, ki se pogovarja s ptičico. Tako je ta značka postala petindvajseta po vrsti.

Pobudnica Cicibanove bralne značke je profesorica Petra Dobrila, ki se še danes živo zanima za to značko in mlade tekmovalec. V krogu znancev in prijateljev jo imenujejo kar »babica bralnih značkarjev«. Z največjim veseljem prisluhne takrat, kadar teče pogovor o mладih zamejskih značkarjih. Te ima še posebno rada.

Sedaj, ko veste, kdaj in kako se je pričelo to neprisilno nagradno tekmovanje za vas najmlajše, pogumno k branju lepe slovenske knjige. Vaše učiteljice so vam že zdavnaj pripravile seznam knjig, katere boste prebrali v tem šolskem letu. Prepričana sem, da ne bo letos nikogar, ki se ne bo vključil v to veliko družino bralnih značkarjev! Čas hiti, zato vsak dan preberite po nekaj strani!

MAMA MARIJA

V tem dopisu vam predstavljam svojo prababico, ki se imenuje Marija, vsi pa ji rečemo mama.

Dopolnila je sedeminosemdeseto leto. NIKOLI NI BILA BOLNA, ZATO SE JE ŠE PRED TREMI LETI LOVILA ZA MENOJ. TEGA VEČ NE ZMORE, KER SI JE LANSKO LETO ZLOMILA ČETRTO HRBTEČNO VRETENCE IN PREBOLELA SRČNI INFARKT.

Mama Marija je nizke postave, ker je stara. Njen obraz je naguban. Ima lepe, moderne oči. Nosi dvojna očala; ena za kratkovidnost, ena pa zadaljnovidnost. Vedno jih išče. Nekajkrat se je celo zgodilo, da je vse preiskala, nazadnje pa je odkrila, da jih ima na nosu.

Njeni lasje so sivi. Frizerka ji jih nakodra. Mama Marija je vedno vesela. Rada gre v trgovino. Pred kratkim je še sama urevala vrt, a sedaj ji ga hčerka. Zelo rada bere zgodovinske romane. Popoldneve preživi s kvačkanjem v roki. Nakvačkala je že mnogo čipk za blazine. Nekatere so imele napis: »Sladko spavaj«.

Najljubša športna televizijska oddaja ji je boks in hokey. Vprašali se boste zakaj. A tega vam ne vem povedati. Tudi meni se to zdi zelo čudno.

A zdaj se ne ustavljam več pri tem, pojdimo raje dalje.

Ali veste, da zna igrati »memory«? Ta igra jo zelo zabava, čeprav nikoli ne zmaga. Ko sem bila še majhna, me je vsak dan peljala na trg in z menoj nakupovala.

Mamo Marijo imam zelo rada, saj ko grem v Ljubljano, preživim veliko časa z njo.

Asja Jurkič
4. r. OŠ »O. Župančič«
SV. IVAN

MOJA SOBA, MOJE KRALJESTVO

Stanovanje, v katerem živimo, je precej majhno. V družini smo v štirih in prav zato, ker imam starejšo sestro, si ne morem privoščiti cele sobe zase.

Klub temu imam v tej sobi nekaj šolskih knjig, nekaj igrac in drugih reči. Ker ta soba ni popolnoma moja, se rajši igram in učim v dnevni sobi, ker me tam redko kdo moti, razen mame, ki tam vedno pospravlja. Tam hranim največ svojih knjig, zvezkov in igrac. Ker pa je na omari vedno razstava mojih ropotij, se mama večkrat jezi. V dnevni sobi tudi večkrat gledam televizijo.

Letos je moja sestra šla v zavod. Izpraznila je vso sobo in skoraj vse odnesla s seboj. Sedaj kraljujem jaz v njej, vendar se mi zdi zelo pusta. Kadar pogledam na uro, ure ni; hočem pogledati datum, koledarji ni; rabim pero, peresnika ni.... Čeprav manjka v sobi več predmetov in je tam precej samotno, imam končno možnost, da v njej počenjam, kar se mi zlubi.

Bilo bi zelo lepo imeti lastno sobo, ampak lepo je imeti tudi sestro. Zato mislim, da imam rajši razdeljeno sobo, kot da sestre ne bi imela.

Ana Magajna
5. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

KAJ DELAM POPOLDNE

Ob ponedeljkih hodim v šolo risat. Ob torhodih hodim v Lipico plavat. Ob četrtkih hodim pet v dijaški dom.

Jana Pečar
1. r. OŠ »F. Milčinski«
KATINARA

PIJANA KRAVA

Na pašniku, med travo,
zagledam lepo kravo.
Ta krava je vesela,
travo muli in je debela.
Še rož'co je požrla,
kozolec pa podrla.
Ker ni imela vode,
je šla pit vino v sode.
Potem pa v vas zbežala,
ker se je gospodarja bala.
In ker je bila pijana,
podrla je še vaščana.
Vaščan se je ujezil,
kravi brco je podaril.
Se krava je ustrašila,
se na pašnik je vrnila,
nikoli več ni vina pila.

Cristina Corva
5. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

MIKLAVŽ
Nebo žari,
Miklavž na zemljo hiti
in svetijo se mu oči,
ker ga vlečejo konjički tri.
Zlati so in lepi,
ga med otroke peljejo.

Otrokom prinesel bo mnogo reči,
da se tudi njim
svetile bodo oči.

Lorena Ravbar
5. r. OŠ »A. Gradnik«
REPENTABOR

V BANKI IN NA POŠTI

Ob dnevu varčevanja smo šli skupaj z učenci tretjega in petega razreda na obisk v Tržaško kreditno banko. Tam nas je čakala Anina mama, ki je tam uslužbenka. Najprej so nam pokazali veliko železno blagajno, v kateri so omare z denarjem. Tam so tudi varnostne skrinjice, v katerih ljudje hranijo dragocenosti in denar. Imajo tudi stroj za štetje denarja, v katerega vsujejo kovance po 50 in 100 lir. Stroj jih razvrsti in prešteje ter vrne denar v zavojčku.

Tam so alarmne naprave, ki jih slišijo v vsej banki. Posebne so, ker lahko začnejo zvoniti, kadar se nekdo nehote dotakne zida, ali če pridejo tatovi. Sli smo potem v prvo nadstropje in si ogledali računalniško središče. Tam imajo razne računalnike. Uradnik je dal list papirja in računalnik je svoj odgovor napisal na list na veliko in razločno. Najlepši se mi je zdel računalnik, ki je narisal Snoopyja na list. Uradniki so nas potem vodili do sobe, kjer so nam ponudili coca colo, oranžado in okusne obložene kruhke. Banka ima v blagajni pol milijarde lir.

Potem smo šli na pošto na trg Vittorio Veneto. Tam imajo tudi telefone. Uradnice tehtajo zavojčke in ti povedo, koliko znamk moraš nalepit, da jih potem odpremi. Tam lahko kupuješ tudi razne znamke za zbirke. Na pošti lahko odpošlješ pisma, brzovavke in tudi denar. Nekateri ljudje dobivajo na pošti pokojnino.

Nato smo si šli ogledati evangelijsko cerkev. Tam je bil pastor, ki nam je povedal, da so cerkev zgradili leta 1730. Oltar je lesen in cerkev je zelo pusta. Ni podobna našim, katoliškim cerkvam. Kadar pastor mašuje, nima strenžnikov. Večina ljudi, ki obiskuje to cerkev, je nemške narodnosti. Zunanost cerkve pa je zelo lepa. Najbolj so mi bili všeč stolpiči okoli strehe.

Alexa Raffa
4. r. OŠ »K. Širok«
DONADONI

Dolgo sem si želel, da bi si ogledal banko, posebno železno blagajno. Končno se mi je ta želja uresničila. S sošolci smo si ogledali Tržaško kreditno banko. Najprej so nam pokazali železno blagajno, ki je zelo velika. Vrata so zelo debela in jih odpirajo s posebno kombinacijo, ki jo menjujejo vsak teden. Notranjost je zelo velika. Sredi

Tone Pavček

Zdravilo za Čičibira

Čičibir je bolan:
juhe ne mara jesti,
niti ne h knjigi sesti;
Čičibir je bolan.

Dajmo mu žogo v dlan,
dajmo mu cukra v usta,
da ga kislež pohrusta,
pravljic čez ves ekran,

dajmo mu vedrih ur
z dola in z brda,
da ne postane zmrda
in ne kak Čočomur!

Ilustr. Marjeta Cvetko

V RIŽARNI

Tudi letos smo se učenci spomnili na rajne, ki so med vojno padli za svobodo. Sli smo najprej na pokopališče, potem pa v Rižarno. Na pokopališče smo nesli rdeče nageljne. Predno smo si v Rižarni ogledali celice, smo zapeli dve žalostinki: »Žrtvam« in »Gozdič je že zelen«. Učiteljica nam je pokazala, kjer je stal dimnik krematorijske peči.

Prve dni novembra se spominjamo vseh padlih in jim na grobove polagamo nageljne in krizanteme.

Bila sem žalostna.
Lara Prašelj
4. r. OŠ »K. Širok«
DONADONI

Kot vsako leto smo tudi tokrat vsi učenci naše šole šli v Rižarno. Tam je spomenik v počastitev žrtev iz časa fašizma.

Med vojno so Nemci in fašisti zatirali Slovence, Hrvate in Italijane. Prepovedali so jim govoriti slovensko in jih zapirali v taborišča. Tako taborišče je bilo tudi pri Sv. Soboti, v Rižarni, kjer je bila nekoč tovarna. Tam so ljudi zapirali v celice smrti in jih mučili. V krematorijski peči pa so ljudi sežigali. Med njimi je bilo tudi mnogo žena in otrok. V Rižarni so nacisti umo-

riili približno 5 tisoč ljudi. Zato stoji tam danes spomenik, katerega moramo spoštovati in zanj skrbeti.

Učenci smo počastili spomin žrtev z enominutnim molkom. Pred spominsko ploščo smo položili rdeče nageljne in zapeli dve žalostinki. Ta spomin naj se ohrani v naših sрcih.

Sabrina Mohorčič
4. r. OŠ »K. Širok«
DONADONI

KRAS

Čez hribe in doline,
čez goljave in ravnine,
burja vije drevesa,
se podi po dolinah,
in piha po ravninah,
na apnenčastih skalah drevesa:
Kras.
Na Krasu so kraške vasi
Kraševci veseli so vsi.

Aleksander Samez
5. r. OŠ »K. Širok«
DONADONI

MARTINOVANJE

Pri nas na Prosek uimamo za vaškega zavetnika sv. Martina. Sv. Martin je naslikan nad vhodom naše cerkve, ko z mečem razpolavlja svoj plašč za premraženega režeza.

11. novembra, na svetnikov dan, imamo zato na Prosek ūe od nekdaj veliko praznovanje. Nekoč je bilo martinovanje največji praznik v letu z velikim sejmom. Še danes je martinovanje zelo živahno. V vas pridejo kramarji in zabavišči, domačini odpirajo osmice in na Devinščini, blizu mojega doma, prodajajo prašičke, ki se mi revčki vedno zelo smilijo.

Lansko matinovanje je bilo na nedeljo, tako da smo ga lahko praznovali ves dan. Kot se je dobremu Martinu nenadoma prikazalo sonce, ko je z revežem delil svoj plašč, tako smo imeli tisto nedeljo, in samo v nedeljo, čudovit sončen dan, da je bila v vasi ves dan velika gneča. Po vsej vasi je dišalo po klobasah s kislim zeljem. Ko sem prišel domov od maše, sem se zelo razveselil, ko sem zavohal, da je tudi mama pripravila isto jed za kosilo. Pojedel sem kar celo dvojno klobaso.

Med najrazličnejšimi igrami na zabavišču so me najbolj privlačevali električni avtomobilčki. Pri peti vožnji mi je tata poleg mene posadil triletno sestrico Katjo, nakar je šel po druge žetone. Začela se je vožnja: bum, bum, bum. Naenkrat je nekdo takoj močno trčil v našin avtomobilček, da je sestrica kaz butnila z obrazom v volan. V hipu je bila vsa krvava. Strašno sem se prestrašil.

Pozneje je sestrica tako otekla, da smo jo odpeljali v bolnico. Na srečo so zdravniki ugotovili, da se ni hudo poškodovala. V električne avtomobilčke prav gotovo ne bova stopila več tako zlepa.

Erik Cossutta
4. r. OŠ PROSEK

JESEN

Lanska jesen je minila v grdem vremenu. Skoraj vsako nedeljo je deževalo. Mi otroci smo bili žalostni, ker nestrpo pričakujemo nedelje, da gremo s starši na sprechod.

Neko nedeljo v oktobru je bilo vreme res lepo. Sijalo je skoraj pomladansko sonce. Po kosišu smo šli z očetom na sprechod. Vzpenjali smo se na grič, ki se dviga za našo hišo. Prišli smo na vrh. Od tu smo imeli zelo lep razgled na Trst in morje. Videli smo celo Gradež in Istro. Tudi na griču je bilo lepo. Listje na drevesih je spreminjačo barvo. Nekateri listi so bili že rumeni ali rdečasti. Nabrala sem šop ruja. Vrnili smo se. Čeprav sem bila utrujena, sem bila zelo vesela.

Karen Cossutta
4. r. OŠ PROSEK

ŠOLSKI DAN

Zjutraj me je zbudila mama. Vstal sem takoj in z menoj je vstal tudi Erik. Pil sem mlečno kavo, se odpavil in odšel v šolo. Na šolskem dvorišču je bil že Dean. Potem so prišli še ostali sošolci.

Letos imamo novega sošolca. Imenuje se Borut in je največji v razredu. Sredi dopoldneva smo vsi učenci šli k maši in se potem spet vrnili v šolo, kjer smo ostali od konca pouka. Domov grede sem na cesti dohotel Erika. Peljal me je domov.

Matej Cingerla
4. r. OŠ PROSEK

NA IZLETU

Pred odmorom smo zapustili razred in odšli na šolsko ekskurzijo. Odšli smo na avtobusno postajo. Nič nismo vedeli, kam nas peljejo. Naša učiteljica je šla kupit listke, privozil je avtobus, vstopili smo in se odpeljali v Križ. Po poti nam je učiteljica povedala, da nas pelje k gospodu Frančku gledat, kako pretaka med. Borut pa je tedaj rekel, da je gospod Frančko čevljar. Vsi smo se nasmejali in ga popravili, da je gospod Frančko čebelar.

Prišli smo do kriške cerkve. Hoteli smo si ogledati njeno notranjost, a so bila glavna cerkvena vrata zaprta. Vstopili smo skozi stranska vrata. Cerkev je zelo lepa in velika. Ko smo prišli k gospodu Frančku, nam je pokazal mnogo reči. Pokazal nam je, kako se pretaka med, panje, stiskalnico. Panj je velik lesen zaboj, v katerem je ve-

Tokrat se ne morete pritoževati. V tem mrzlem januarju ste okusili hudo zimo s snegom in ledom, ki vam je, seveda v vaše največje veselje, podarila še nekaj dodatnih prostih dni, ki ste jih seveda pridno izkoristili za smuko in sankanje, kljub ostremu mrazu in burji.

No, veselja je zdaj konec, leto se je previsilo, počitnice so že zdavnaj mimo in bliža se že čas spričeval. Zato pridno na delo. Učiti se je treba, da bodo v spričevalih lepi redi in da se bo šolsko leto za vse vas tudi uspešno zaključilo.

Po tem uvodu v svoje vsakomesečno kramljanje z vami, se moram najprej zahvaliti vsem tistim prijaznim šolarjem, ki so mi voščili za božič in novo leto. Najbolj vesel

sem bil voščilnic, ki so mi jih poslali učenci in učenke osnovne šole na Pesku in v Barkovljah. Zahvaljujem se tudi za vsa voščila, ki sem jih prejel od raznih Galebovih sodelavcev. Vsem prisrčna hvala z željo, da

liko satov. Pozakal nam je tudi čebelje ličinke in nam vsem ponudil med. Tudi jaz sem ga jedla.

Domov smo se vračali po cesti skozi gozd. Ustavili smo se na razglednem stolpu na Sv. Primožu.

Tjaša Bogatec
4. r. OŠ PROSEK

ŠOLSKI DAN

Zbudil sem se prezgodaj in babica mi je rekla, naj še malo poležim. Nisem zaspal, ampak sem začel brati stripe. Pol ure kasneje sem vstal in se oblekel. Prižgal sem radio, a ni bilo jutranje pravljice, zato sem stekel v trgovino po malico. Ker je bila trgovina še zaprta, sem se vrnil domov in zbudil očeta, nakar sem šel v šolo. Tam sem bil prvi.

Ko smo se zbrali vsi učenci iz četrtega razreda, je prišel še Borut in šel naravnost v razred. Kristjan in jaz sva ga klicala, a naju ni slišal. Ko je Borut opazil, da je

razred prazen, se je vrnil na dvorišče. Prav takrat je prišla učiteljica in nas pospremila v učilnico.

Začeli smo s slovenščino in začeli pisati o svojih doživljajih prejšnjega dne. Napisali sem stran in pol. Potem nam je učiteljica dala na klopi italijansko knjigo in prebrali smo pesem. Večkrat smo jo ponovili. Tedaj je zvonilo za odmor. Po odmoru nam je učiteljica povedala, kaj moramo doma na pisati za nalogo in dovolila, da smo šli Borutu pokazat partizanski spomenik v vasi. Vrnili smo se potem v šolo in začeli risati. Kmalu je bilo pouka konec, zato smo se odpravili in šli domov.

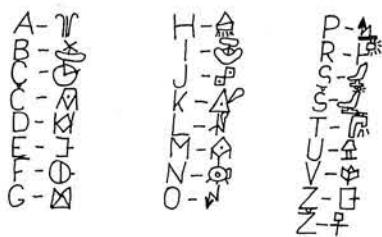
Danuel Gherbassi
4. r. OŠ PROSEK

JADRNICHE

V nedeljo je bil lep dan. Sijalo je sonce. Popoldne smo se odpeljali na Napoleonovo cesto. Šli smo gledat jadrnice, ki so se

bi se vsem izpolnile tiste želje, ki so mi jih izrekli. Hvala za voščila Karmen Brumat, džakinji 1. a razreda srednje šole »Igo Gruden« v Nabrežini.

Novoletno voščilo je prispelo tudi iz šole v Dolenjskih Toplicah. Zraven je bilo šifrirano sporočilo učenke Nataše Mirtič, ki si je med daljšo boleznjijo izmislila posebno abecedo:

♪♪♪♪ ♪♪♪♪ ♪♪♪♪
♪♪♪♪ ♪♪♪♪ ♪♪♪♪
♪♪♪♪ ♪♪♪♪ ♪♪♪♪
♪♪♪♪ ♪♪♪♪ ♪♪♪♪

♪♪♪♪ ♪♪♪♪ ♪♪♪♪
5. ♪♪♪♪ ♪♪♪♪ ♪♪♪♪
♪♪♪♪ ♪♪♪♪ ♪♪♪♪

Šifrirano sporočilo se glasi: »Lepo pozdravljam vse bralce in sodelavce revije Ga-

zbrane na morju za tekmovanje. Z nami je bila tudi sestrična Martina. Vzel sem s seboj daljnogled, da bi bolje videl. Jadra so bila raznobarvna.

Odločili smo se, da gremo na sprehod do razglednega stolpa, a smo se potem premislili, ker sta sestrična in sestra pravili, da sta utrujeni in da sonce preveč pripeka.

Na vejni je bilo mnogo ljudi, ki so opazovali jadrnice. Skoraj vsi so imeli daljnogled. Od daleč se je zdelo, da so jadrnice vedno na istem mestu. Bilo je lepo in zanimivo.

Kristjan Doljak
4. r. OŠ PROSEK

leb! Nataša Mirtič, 5. r. OŠ »Baza 20«, Dolenjske Toplice.«

Sedaj prehajam k resnejši stvari. Sporočam vam, da bo veliko Galebovo nagradno žrebanje sredi marca, zbirka bogatih nagrad pa se stalno veča.

Že večkrat sem vas pozval, da morate dopisnico za nagradno žrebanje poslati čimprej, najbolje takoj. Kljub pozivom, sem doslej dobil nekaj nad 700 dopisnic, med naročnike pa sem jih porazdelil okrog 1700. Kje je ostalih 1000 dopisnic? Kaj še čakate? Zakaj ne pošljete svoje dopisnice? Nagrade vas čakajo! Če ne boste pohiteli na pošto in oddali svoje dopisnice, ne boste imeli nobene možnosti dobiti kake nagrade. Naložišite dopisnico, morda ste jo vtaknili v kakšen predal, morda v šolsko knjigo ali zvezek. Poščite jo, izpolnite in pošljite. Zamudnikov ne bom čakal!

Dobitniki knjižnih nagrad za rešitve križank ne obupajte! V prihodnjih dneh vas bom obiskal na šolah in vam prinesel dolgo pričakovano knjigo. Nagrade najraje sam razdeljujem, ker se je že zgodilo, da je šlo nekaj knjig zgubljenih, zato jih raje izročim v roke dobitnikom. Imel bom tako tudi priložnost, da se pri vas pozanimam, kako vam je kaj všeč Galeb in povedali mi boste svoje želje, da bi z vašo pomočjo še bolj pestril revijo.

UREDNIK

PRI BABICI

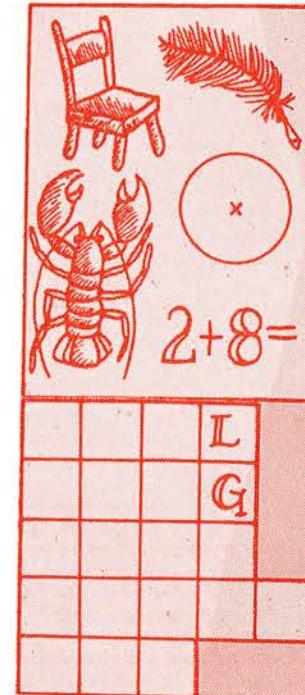
Pred dnevi, ko sem se vračal domov iz šole, je bilo grdo vreme. Med potjo sem se pogovarjal s sošolcem Borutom. Ko sem prišel do hiše, kjer stanuje moja babica, sem ga pozdravil. Prečkal sem cesto in prišel k babici. Tam sta bila Danjel in Erik. Pozdravil sem ju in se potem z njima začel pogovarjati, dokler me ni babica poklicala na kosilo. Vsi smo jedli pri babici, ker ni mogla zdoma. Gospod Angelo ji je barval vrata in jih je zato morala pustiti odprta, da se posušijo.

Dean Černe
4. r. OŠ PROSEK

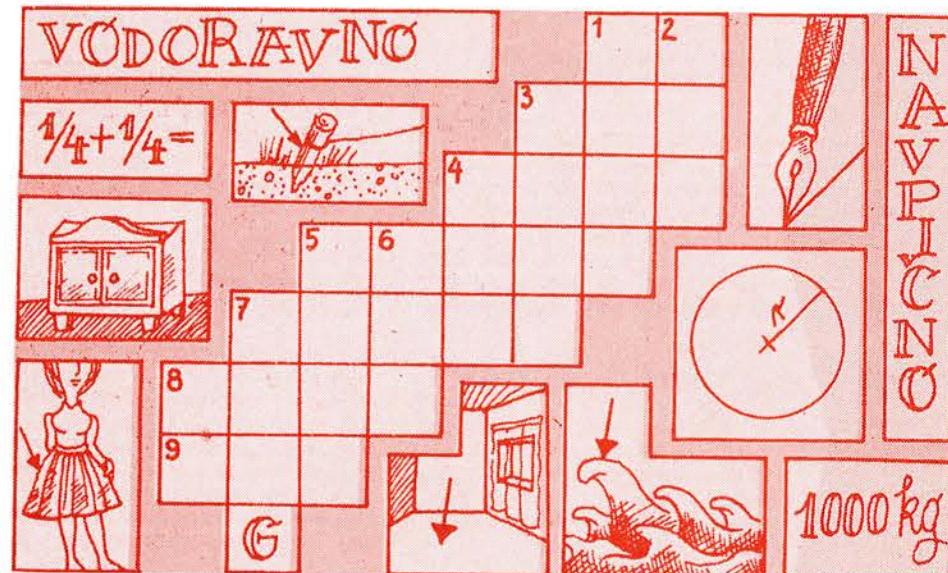

SLIKOVNA PREMIKALNICA

Narisane pojme vpiši v lik, nato vrste vodoravno premikaj tako, da boš v dveh navpičnih vrstah dobil imeni dveh dnevov v tednu.

KOMBINIRANA KRIŽANKA

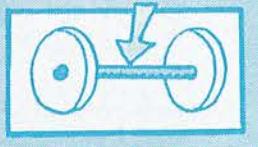
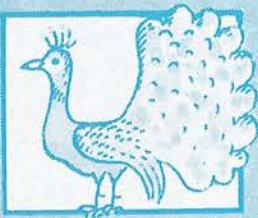
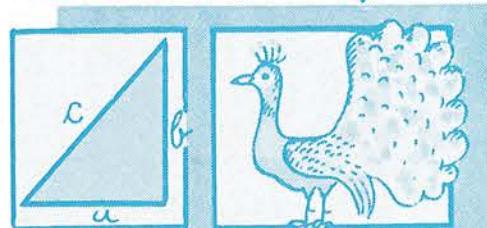
Narisane pojme vpiši v prazna polja. Za pojme, ki niso narisani, velja tale opis:

Vodoravno: 1. enaki črki, 4. žila odvodnica, 8. velik ogenj.

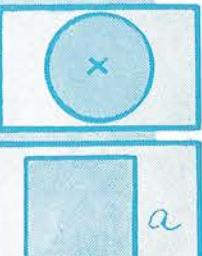
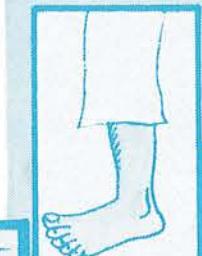
Navpično: 5. velika ptica ujeda, 6. Mladinske igre Slovenije, 8. enaki črki.

VELIKA SLIKOVNA KRIŽANKA

NAVPIČNO ↓

VODORAVNO ↓

T

R

K

L

D

Č

Š

A V

N

R

9-5

K R

D R

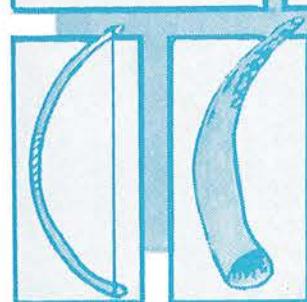
K

N A

1000 kg

1+2

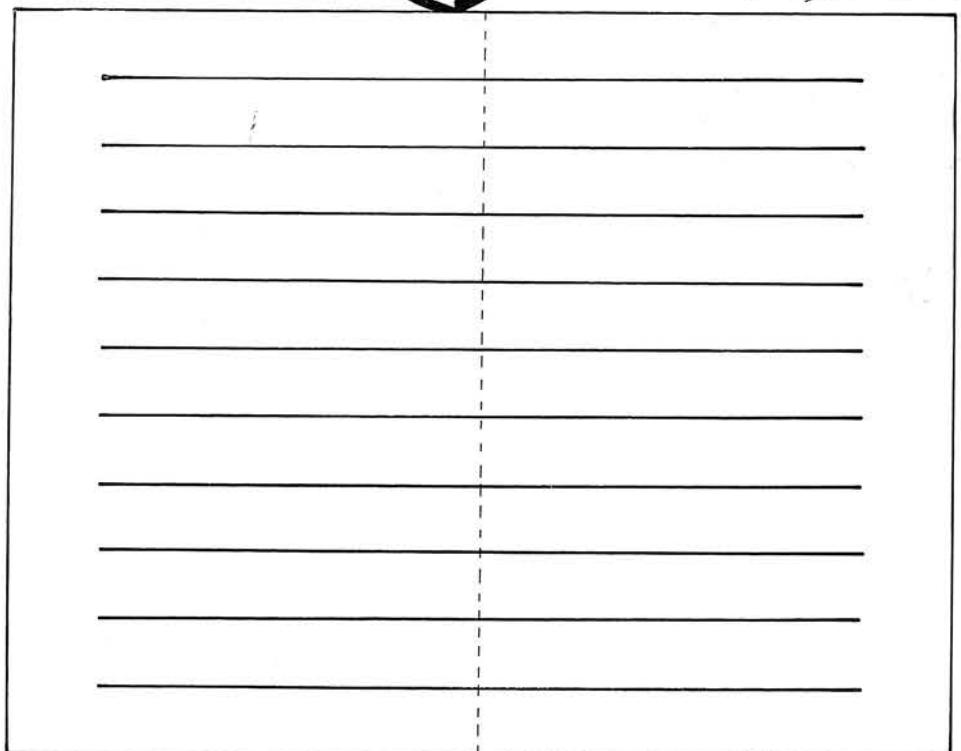
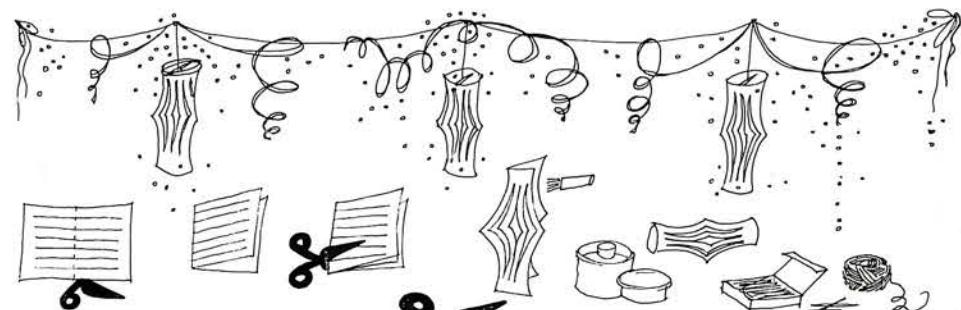
Vera Poljšak

Ilustr.: Magda Tavčar

PUSTNI OKRASKI

Pobarvaj, izstriži in zlepni kot kažejo risbe.
Nastal bo pustni lampionček.

**Rešitve ugank pošljite čimprej na uredništvo Galeba: Lojze Abram,
Ulica G. Amendola 12 - 34134 Trst.**

REŠITEV UGANK IZ PREJŠNJE ŠTEVILKE

MAGIČNI LIK — Vodoravno in navpično: 1. kosa, 2. osel, 3. sedem, 4. palec.

OPEKE — 1. nasmeh, 2. smukač, 3. veslač, 4. bralec, 5. hromec, 6. zadeva, 7. čebela, 8. Nelson, 9. pomlad, 10. gramoz. Zimske športne panoge so: smuk, slalom, veleslalom.

SLIKOVNI KRIŽANKI — Prva: rak, krog, rokav, žaba, sto. Druga: šestilo, ravnilo, otok, po.

REŠITVE SO POSLALI — Mitja Bresciani, Nataša Miklus, Katjuša Štekar, Patrick Benedetti, Martina Vetrih, Marko Faganel, Sara Bresciani, Carol Hlede, Nadja Jazbar, 4. r. OŠ »F. Bevk« - GORICA. Elda Jercog, Nadja Bisiacchi, 5. r. OŠ »1. maj 1945« - ZGONIK. Jadranka Cergol, Karin Puzzer, Kristina Komar, Andrej Močilnik, Tamara Lorenzi, Andrej Stanese, 1. in 2. r. osnovne šole »F. Milčinski« - KATINARA. Eva Zafran, 5. r. osnovne šole »I. Trinko - Zamejski« - RICMANJE. Bojan Zafran, Marko Delise, 3. r. osnovne šole »M. Samsa« - DOMJO. Ingrid Šiškovič, Marija Mamolo, Igor Filipčič, Marko Korošič, Federica Pirchio, Iztok Bajc, Alex Majcen, Erik Baitz, Marko Sancin, Nataša Mulas, Valentina Franca, 5. r. OŠ »Bazovški junak« - ROJAN. Andrej Majcen, 2. b r. SŠ »F. Erjavec« - ROJAN. Andrej Pertot, Karmen Brumat, 1. a r. SŠ »I. Gruden« - NABREŽINA. Tjaša Gruden, 1. r. OŠ »J. Ribičič« - SV. JAKOB. Vinko Bandolj, 1. r. OŠ »O. Župančič« - SV. IVAN. Adriana Longo, Zaira Vidali, Diego Kariš, Viljam Ražem, 2., 3. in 5. r. OŠ PESEK. Mateja Fachin, Nikolaj Visentin, Devan De Paolis, Maja Vecchiet, Dejan Rizzo, Katja Zanella, 4. r. OŠ »D. Kette« - SV. FRANCIŠEK. Mitja Gombač, Ravel Gombač, 1. b r. SŠ »I. Cankar« - SV. JAKOB. Irina Vitez, Igor Veljak, Max Cernigoj, Katja Vodopivec, Marko Papucci, Majda Breclj, 3. in 4. r. OŠ »F. Saleški Finžgar« - BARKOVLJE. Fabiana Puntin, Ana Blaževič, Marko Germani, Viktor Tomsich, David Puntel, Aleksander Samez, Dobrica Jevtić, 5. r. OŠ »K. Širok« - DONADONI. Gabrijela Ugrin, Martina Samec, Paolo Biekar, Igor Zoch, Nikla Panizon, Matej Rolich, Franc Ziberna, 5. r. OŠ »M. Gregorič - Stepančič« - SV. ANA. Mitja Ferfoglia, 5. r. OŠ »P. Voranc« - DOBERDOB.

NAGRADE DOBIJO - Eva Zafran, 5. r. OŠ »I. Trinko - Zamejski« - RICMANJE. Majda Breclj, 4. r. OŠ »F. Saleški Finžgar« - BARKOVLJE. Jadranka Cergol, 1. r. OŠ »F. Milčinski« - KATINARA. Nadja Bisiacchi, 5. r. OŠ »1. maj 1945« - ZGONIK. Matej Rolich, 5. r. OŠ »M. Gregorič - Stepančič« - SV. ANA.

Mesečnik (10 številk) — Izdaja: **Založništvo tržaškega tiska, Trst** — Glavni in odgovorni urednik: **Lojze Abram** — Uredništvo: **Ul. G. Amendola 12, 34134 Trst, tel. 415534** — Uprava in ekspedit: **Ul. dei Montecchi 6, 34137 Trst, tel. 795873, 794672** — Tiska: **Graphart, Ul. D. Rossetti 14, 34126 Trst, tel. 772151** — Posamezna številka: **1.500 lir, dvojna: 2.000 lir, naročnina: 10.000 lir**

Galeb je registriran na sodišču v Trstu pod štev. 153 od 3. maja 1954

Galeb je včlanjen v zvezo periodičnega tiska USPI (Unione Stampa Periodica Italiana)

